

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про колективне сільськогосподарське підприємство (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1992, N 20, ст.272) (Вводиться в дію Постановою ВР N 2115-ХІІ [2115-12] від 14.02.92, ВВР, 1992, N 20, ст.273) (Із змінами, внесеними згідно із Законом N 2688-ХІІ [2688-12] від 14.10.92, ВВР, 1992, N 48, ст.658 Декретом N 15-93 від 19.02.93, ВВР, 1993, N 17, ст.184 Законами N 3172-ХІІ [3172-12] від 04.05.93, ВВР, 1993, N 24, ст.254 N 3180-ХІІ [3180-12] від 05.05.93, ВВР, 1993, N 26, ст.277 N 3716-ХІІ [3716-12] від 16.12.93, ВВР, 1994, N 5, ст. 14 N 456/96-ВР від 31.10.96, ВВР, 1996, N 50, ст.280 N 2409-ІІІ [2409-14] від 17.05.2001, ВВР, 2001, N 31, ст.146 N 2921-ІІІ [2921-14] від 10.01.2002, ВВР, 2002, N 16, ст.114)

Цей Закон визначає правові, економічні, соціальні та організаційні умови діяльності колективного сільськогосподарського підприємства. Закон спрямований на забезпечення повної самостійності зазначеного підприємства, реалізацію його можливостей як суб'єкта господарювання, визначає його права і обов'язки у здійсненні господарської діяльності. Закон гарантує недопустимість втручання держави у здійснення господарських функцій колективного сільськогосподарського підприємства, обмеження його права та інтересів з боку органів державної влади і управління. Закон забезпечує рівні права колективних сільськогосподарських підприємств з державними підприємствами, селянськими (фермерськими) господарствами, іншими суб'єктами господарювання.

Р о з д і л І ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Колективне сільськогосподарське підприємство як суб'єкт господарювання

Колективне сільськогосподарське підприємство (надалі - підприємство) є добровільним об'єднанням громадян у самостійне підприємство для спільного виробництва сільськогосподарської продукції та товарів і діє на засадах підприємництва та самоврядування. 2. Підприємство є юридичною особою, має поточні та вкладні (депозитні) рахунки в установах банку і печатку із своїм найменуванням. (Пункт 2 статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2921-ІІІ [2921-14] від 10.01.2002) 3. Підприємства можуть на добровільних засадах об'єднуватися в спілки (об'єднання), бути засновниками акціонерних товариств, які діють на основі своїх статутів.

Стаття 2. Законодавство, що регулює діяльність сільськогосподарського підприємства
Діяльність підприємства регулюється цим Законом, законами України "Про власність" [697-12], "Про підприємництво" [698-12], Земельним кодексом України [561-12] та іншими актами законодавства України.

Стаття 3. Створення та державна реєстрація підприємства

Підприємство створюється за бажанням громадян на добровільних засадах на їх загальних зборах. Створення підприємства не обумовлюється будь-якими рішеннями державних, господарських та інших органів. 2. Підприємство вважається створеним і набуває прав юридичної особи з дня його державної реєстрації. Порядок державної реєстрації визначається Законом України "Про підприємництво". (Пункт 2 статті 3 в редакції Законів N 3172-12 від 04.05.93, N 3716-12 від 16.12.93) 3. Відмова в державній реєстрації може бути оскаржена в судовому порядку. (Пункт 3 статті 3 в редакції Закону N 3172-12 від 04.05.93)

Стаття 4. Статут підприємства
Підприємство діє на основі статуту. У статуті підприємства вказуються найменування підприємства, його місцезнаходження, предмет і цілі діяльності, порядок вступу до підприємства і припинення членства в ньому, принципи формування спільної власності та права членів щодо неї, порядок розподілу прибутку, отриманого від операцій із цінними паперами, загальні права та обов'язки членів підприємства; передбачаються органи самоврядування, порядок їх формування та компетенція, права та обов'язки підприємства і його членів щодо використання й охорони земель, водних та інших природних ресурсів, виробничо-

господарської, фінансової і трудової діяльності, питання оплати та охорони праці, соціальні гарантії, умови і порядок реорганізації та ліквідації підприємства. ([Частина друга статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом N 456/96-ВР від 31.10.96](#)) Статут підприємства може містити й інші положення, що не суперечать законодавству України.

Стаття 5. Членство в підприємстві Членство в підприємстві ґрунтується на праві добровільного вступу до членів підприємства і безперешкодного виходу із складу його членів. Членами підприємства можуть бути громадяни, які досягли 16-річного віку, визнають і виконують його статут.

Стаття 6. Основні завдання підприємства Основними завданнями підприємства є виробництво товарної продукції рослинництва і тваринництва, а також її переробка та інші види діяльності, спрямовані на задоволення інтересів членів підприємства, трудового колективу і всього населення України.

Р о з д і л ІІ ВЛАСНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЙОГО ЧЛЕНІВ

Стаття 7. Об'єкти і суб'єкти права власності у підприємстві 1. Об'єктами права колективної власності підприємства є земля, інші основні та оборотні засоби виробництва, грошові та майнові внески його членів, вироблена ними продукція, одержані доходи, майно, придбане на законних підставах. Об'єктами права власності підприємства є також частки у майні та прибутках міжгосподарських підприємств та об'єднань, учасником яких є підприємство. Майно у підприємстві належить на праві спільної часткової власності його членам. 2. Суб'єктом права власності у підприємстві є підприємство як юридична особа, а його члени - в частині майна, яку вони одержують при виході з підприємства.

Стаття 8. Права підприємства 1. Підприємство самостійно володіє, користується і розпоряджається належними йому об'єктами власності. 2. Право колективної власності здійснюють загальні збори членів підприємства, збори уповноважених або створений ними орган управління підприємства, якому передано окремі функції по господарському управлінню колективним майном. 3. Право власності підприємства охороняється законом. Належне йому майно може бути передано державним, кооперативним та іншим підприємствам, організаціям і громадянам за рішенням загальних зборів членів підприємства або зборів уповноважених. 4. Збитки, заподіяні підприємству його членами та іншими громадянами, державними підприємствами, установами, організаціями, іноземними організаціями, іншими юридичними особами, підлягають відшкодуванню на загальних підставах. 5. Страхування належного підприємству майна та інших цінностей здійснюється на добровільних засадах на умовах і в порядку, встановлених законодавством України.

Стаття 9. Пайовий фонд майна членів підприємства 1. До пайового фонду майна членів підприємства включається вартість основних виробничих і оборотних фондів, створених за рахунок діяльності підприємства, цінні папери, акції, гроші та відповідна частка від участі в діяльності інших підприємств і організацій. Право членів підприємства на пайовий фонд майна залежить від їх трудового внеску. Члену підприємства щорічно нараховується частина прибутку залежно від частки у пайовому фонді, яку за його бажанням може бути виплачено або зараховано у збільшення частки в пайовому фонді. Ці відносини регулюються статутом підприємства. 2. Пай є власністю члена підприємства. Право розпоряджатися своїм паєм за власним розсудом член підприємства набуває після припинення членства в підприємстві. Пай може успадковуватися відповідно до цивільного законодавства України та статуту підприємства. 3. У разі виходу з підприємства громадянин має право на пай натурою, грошми або цінними паперами. Спори, що виникають при здійсненні цього права, розглядаються судом.

Р о з д і л ІІІ ЗЕМЛЯ ТА ЇЇ ВИКОРИСТАННЯ

Стаття 10. Землі підприємства 1. Земля може належати підприємству на праві колективної власності, а також може бути надана у постійне або тимчасове користування, в тому числі на умовах оренди. Право власності або право постійного користування землею посвідчується державними актами, а право тимчасового користування землею, в тому числі на умовах оренди, оформляється договором. ([Пункт 1 статті 10 в редакції Закону N 3180-12 від 05.05.93](#)) 2. Право підприємства на земельну ділянку зберігається при входженні його до складу агропромислових об'єднань, комбінатів, агрофірм та інших формувань. 3. Право підприємства на земельну ділянку або її частину може бути припинено в порядку і на підставах, встановлених Земельним кодексом України [\[561-12\]](#). 4. Члену підприємства, який побажав вийти з його складу для організації селянського (фермерського) господарства, земельна ділянка надається із земель запасу, а в разі їх відсутності - із земель підприємства, придатних для сільськогосподарського виробництва, в частині, що припадає на одного члена колективу. 5. При банкрутстві підприємства землі загального користування (внутрігосподарські шляхи, полезахисні лісосмуги та інші ґрунтозахисні насадження, гідротехнічні споруди тощо) передаються у відання відповідних місцевих Рад народних депутатів. Звернення стягнення на земельну ділянку за претензіями кредиторів може бути здійснено за рішенням суду, арбітражного суду лише у разі відсутності у боржника іншого майна, на яке може бути звернуто стягнення. ([Пункт 5 статті 10 в редакції Закону N 3180-12 від 05.05.93](#))

Стаття 11. Права власників земельних ділянок і землекористувачів Власники земельних ділянок і землекористувачі мають право: самостійно господарювати на землі; власності на вироблену сільськогосподарську продукцію і доходи від її реалізації; використовувати у встановленому порядку для потреб господарства наявні на земельній ділянці загальнопоширені корисні копалини, торф, лісові угіддя, водні об'єкти, а також експлуатувати інші корисні властивості землі; зводити житлові, виробничі, культурно-побутові та інші будівлі і споруди за погодженням з сільською, селищною, міською Радою народних депутатів. Зведення на орендованій земельній ділянці приміщень виробничого і невиробничого призначення, у тому числі житла, орендарі погоджують з сільською, селищною, міською, районною Радою народних депутатів, іншим орендодавцем; власності на посіви і посадки сільськогосподарських культур і насаджень; одержати від нового власника землі, землекористувача або місцевої Ради народних депутатів компенсацію за підвищення родючості ґрунтів у разі вилучення або добровільної відмови від земельної ділянки. Власники землі мають право надавати належну їм земельну ділянку або її частину у тимчасове користування, в тому числі на умовах оренди, у випадках і в порядку, передбачених земельним законодавством. ([Стаття 11 в редакції Закону N 3180-12 від 05.05.93](#))

Стаття 12. Обов'язки власників земельних ділянок і землекористувачів Власники земельних ділянок і землекористувачі зобов'язані: забезпечувати використання землі відповідно до цільового призначення та умов її надання; ефективно використовувати землю відповідно до проекту внутрігосподарського землеустрою, підвищувати родючість ґрунтів, застосовувати природоохоронні технології виробництва, не допускати погіршення екологічної обстановки на території в результаті своєї господарської діяльності; здійснювати комплекс заходів щодо охорони земель, передбачених статтею 84 Земельного кодексу України [\[561-12\]](#); своєчасно вносити земельний податок або орендну плату за землю; не порушувати права власників інших земельних ділянок і землекористувачів, у тому числі орендарів; зберігати геодезичні знаки, протиерозійні споруди, мережі зрошувальних і осушувальних систем; дотримувати режиму санітарних зон і територій, що особливо охороняються; додержувати правил добросусідства; дозволяти власникам і користувачам земельних ділянок прохід до доріг загального користування, а також для спорудження або

ремонту межових знаків та споруд; не чинити перешкод у проведенні до суміжної земельної ділянки необхідних комунікацій; вживати заходів до недопущення можливості стоку дощових і стічних вод, проникнення отрутохімікатів та мінеральних добрив на суміжну земельну ділянку. ([Стаття 12 в редакції Закону N 3180-12 від 05.05.93](#))

Р о з д і л І V Г О С П О Д А Р С Ь К А, Ф І Н А Н С О В А І З О В Н І Ш Н Ь О Е К О Н О М І Ч Н А Д І Я Л Ь Н І С Т Ь П І Д П Р И Є М С Т В А

Стаття 13. Господарська діяльність Підприємство самостійно визначає напрями сільськогосподарського виробництва, його структуру і обсяг, самостійно розпоряджається виробленою продукцією та доходами, здійснює будь-яку діяльність, що не суперечить законодавству України. Підприємство має право кооперуватися з промисловими підприємствами та установами при переробці сільськогосподарської продукції, виготовленні промислових та інших товарів, розширенні сфери соціально-культурного, комунально-побутового обслуговування сільського населення, підготовці і перепідготовці кадрів. Підприємство бере участь у приватизації переробних, агросервісних та інших державних підприємств. ([Статтю 13 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 456/96-ВР від 31.10.96](#)) Для здійснення представницької діяльності з цінними паперами підприємство створює довірчі товариства, які діють у межах повноважень, наданих загальними зборами або зборами уповноважених відповідно до чинного законодавства України. ([Статтю 13 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 456/96-ВР від 31.10.96](#))

Стаття 14. Договірні основи господарських взаємовідносин 1. Підприємство має право вступати в договірні відносини з будь-якими державними, кооперативними, громадськими та приватними підприємствами, установами і організаціями, з окремими громадянами, самостійно вибирати партнерів, в тому числі зарубіжних для укладення договорів. Спори, що виникають при виконанні договорів, розглядаються судом або арбітражним судом. 2. Підприємство добровільно може брати на себе виконання державного замовлення на продаж сільськогосподарської продукції. У договорі на державне замовлення передбачається забезпечення підприємства матеріально-технічними ресурсами в обсягах, номенклатурі та асортименті, що гарантують паритетність відносин. При невиконанні державою умов договору підприємство має право зменшити продаж їй сільськогосподарської продукції пропорційно обсягу недопоставлених йому матеріально-технічних ресурсів. При зміні протягом дії договору на державне замовлення цін на матеріально-технічні ресурси держава компенсує підприємствам їх збільшення. 3. Для підтримки колективних сільськогосподарських підприємств і створення стабільних фінансових умов при одержанні кредиту банку створюється спеціальний Український державний фонд, розмір якого щорічно визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 15. Ціни на сільськогосподарську продукцію Підприємство реалізує свою продукцію та надає послуги підприємствам, організаціям і громадянам за цінами і тарифами, що встановлюються ним самостійно або на договірній основі. При регулюванні цін державою гарантуються однакові права і обов'язки сільськогосподарських товаровиробників, незалежно від форми господарювання. Закупівельні ціни на сільськогосподарську продукцію, оптові ціни на засоби виробництва, матеріальні ресурси і тарифи на послуги для села повинні забезпечувати еквівалентний обмін між сільським господарством і промисловістю.

Стаття 16. Зовнішньоекономічна діяльність підприємства 1. Підприємство самостійно здійснює зовнішньоекономічну діяльність відповідно до законодавства України. 2. Порядок використання виручки підприємства в іноземній валюті визначається валютним законодавством України. ([Пункт 2 статті 16 в редакції Декрету N 15-93 від](#)

19.02.93) 3. Підприємства мають право створювати із зарубіжними партнерами спільні підприємства.

Стаття 17. Фінансові та кредитні відносини 1. Джерелом формування фінансових ресурсів підприємства є доход, амортизаційні відрахування, кошти, одержані від продажу майна (крім землі), цінних паперів, пайові та інші внески членів підприємства, підприємств і організацій, а також інші надходження. 2. Підприємство має право: випускати цінні папери; користуватися банківським кредитом на комерційній договірній основі і самостійно визначати розмір готівки, що постійно знаходиться в його касі, на поточні витрати; самостійно вибирати установи банку та страхові організації; об'єднувати частину своїх коштів з коштами інших підприємств, організацій і господарств; купувати акції, державні облигації, ощадні сертифікати та інші цінні папери.

Стаття 18. Доход підприємства та його розподіл 1. Підприємство самостійно визначає види, порядок формування та використання фондів і резервів. 2. Підприємство є платником податку до бюджету, який вноситься ним у порядку, встановленому законодавством.

Р о з д і л V ПРАЦЯ І СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА

Стаття 19. Організація та оплата праці 1. Трудові відносини членів підприємства регулюються цим Законом і статутом підприємства, а громадян, які працюють за трудовим договором або контрактом, - законодавством про працю України. 2. Підприємство самостійно визначає форми, системи і розміри оплати праці його членів та інших працівників. 3. Оплата праці здійснюється залежно від кількості та якості трудового внеску кожного члена підприємства і зумовлюється кінцевими результатами. 4. Розмір доходу не обмежується. Оплата праці може провадитися як грошми, так і натурою. 5. Підприємство має право вільного найму працівників. 6. Оплата праці найманих працівників визначається за погодженням сторін, але не може бути нижчою за встановлений державою мінімальний рівень заробітної плати (мінімальний рівень оплати праці за професійно-кваліфікаційними групами працівників) і не залежить від кінцевих результатів господарювання.

Стаття 20. Охорона праці 1. Підприємство забезпечує дотримання встановлених правил і норм охорони праці, техніки безпеки, вимог виробничої санітарії та безпеки дорожнього руху. 2. Підприємство несе відповідно до законодавства України матеріальну відповідальність за шкоду, заподіяну членам підприємства, а також особам, які працюють у ньому за трудовим договором або контрактом, за каліцтво та інші ушкодження здоров'я, пов'язані з виконанням ними своїх трудових обов'язків.

Стаття 21. Соціальні та трудові гарантії Підприємство дбає про поліпшення умов праці та побуту своїх членів, а також осіб, які працюють у ньому за трудовим договором. Підприємство гарантує своїм працівникам належні умови праці, забезпечує регламентований робочий тиждень, дні щотижневого відпочинку, щорічні відпустки. Члени підприємства мають рівні права з працівниками державних підприємств щодо мінімального рівня оплати праці, її індексації, умов і розмірів соціального страхування, пенсійного забезпечення, охорони материнства і дитинства, соціального захисту одиноких громадян і громадян похилого віку, інвалідів, багатодітних сімей та одиноких матерів, ветеранів праці.

Р о з д і л VI САМОВРЯДУВАННЯ ТА ПРЕДСТАВНИЦЬКІ ОРГАНИ

Стаття 22. Самоврядування в підприємстві Самоврядування в підприємстві забезпечується на основі права членів підприємства брати участь у вирішенні всіх питань його діяльності, виборності та підзвітності виконавчо-розпорядчих органів, обов'язковості рішень, прийнятих більшістю, для всіх членів підприємства.

Стаття 23. Органи самоврядування 1. Вищим органом самоврядування у підприємстві є загальні збори його членів або збори уповноважених. У період між зборами справами

підприємства керує правління. Повноваження загальних зборів (зборів уповноважених) і правління визначаються статутом підприємства. 2. Загальні збори (збори уповноважених): приймають статут підприємства, вносять до нього зміни та доповнення; вирішують питання про обрання правління, його голови та ревізійної комісії підприємства; приймають рішення про реорганізацію і ліквідацію підприємства, про його участь в акціонерних товариствах, корпораціях, асоціаціях, концернах та інших об'єднаннях; вирішують інші важливі питання діяльності підприємства.

Стаття 24. Гарантії самоврядування Демократичність самоврядування у підприємстві забезпечується додержанням закріпленої в його статуті системи організаційно-управлінських і процедурно-правових норм.

Стаття 25. Представницькі органи Для організаційно-правового забезпечення економічної самостійності підприємства та охорони його прав, узагальнення досвіду роботи та представлення інтересів підприємства у відносинах з органами влади і управління можуть створюватися його представницькі органи.

Р о з д і л VII КОЛЕКТИВНІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ ПІДПРИЄМСТВА І ДЕРЖАВА

Стаття 26. Гарантії прав та інтересів підприємства 1. Держава гарантує додержання прав і законних інтересів підприємства та його членів. Втручання в господарську та іншу діяльність підприємства з боку державних, громадських і кооперативних органів, політичних партій і рухів не допускається, крім випадків, передбачених законодавством України. Державні органи і посадові особи можуть втручатися у діяльність підприємства тільки відповідно до своєї компетенції, встановленої законодавством. 2. Збитки (включаючи очікуваний і недержаний доход), завдані підприємству в результаті виконання вказівок державних або інших органів чи посадових осіб, які порушили права підприємства, а також внаслідок неналежного здійснення такими органами чи посадовими особами передбачених законодавством обов'язків щодо підприємства, підлягають відшкодуванню цими органами за їх рахунок. Спори про відшкодування збитків вирішуються судом, арбітражним судом відповідно до їх компетенції.

Стаття 27. Правові та економічні умови сприяння розвитку підприємства 1. Держава забезпечує підприємству рівні з іншими товаровиробниками правові та економічні умови господарювання. 2. Органи державного управління будують свої відносини з підприємством, використовуючи економічні методи - податки, позички, дотації, компенсації і ціни, що забезпечують еквівалентний обмін між сільським господарством та промисловістю. Органам державного управління забороняється встановлювати будь-які види оподаткування і платежів крім тих, що визначаються законами України про податки.

Стаття 28. Облік і звітність Підприємство веде оперативний та бухгалтерський облік результатів своєї роботи і статистичну звітність. Порядок ведення бухгалтерського обліку і статистичної звітності визначається відповідним законодавством України.

Стаття 29. Відповідальність підприємства За порушення договірних зобов'язань, кредитно-розрахункової і податкової дисципліни, санітарного і ветеринарного режимів, вимог щодо якості продукції та інших правил здійснення господарської діяльності підприємство несе відповідальність, передбачену законодавством України.

Стаття 30. Контроль за діяльністю підприємства Контроль за діяльністю підприємства здійснюють державні органи в межах своєї компетенції, яка встановлюється законодавчими актами України. Підприємство має право не виконувати вимог цих органів, якщо вони виходять за межі їх повноважень.

Стаття 31. Реорганізація та ліквідація підприємства 1. Реорганізація (злиття, приєднання, поділ, виділення, перетворення) та ліквідація підприємства провадяться за

рішенням загальних зборів (зборів уповноважених) його членів або за рішенням суду чи арбітражного суду. Підприємство може бути ліквідовано у разі визнання його банкрутом та на інших підставах, передбачених законодавчими актами України. ([Абзац другий пункту 1 статті 31 в редакції Закону N 2688-12 від 14.10.92](#)) 2. При реорганізації та ліквідації підприємства найманим його працівникам гарантується додержання їх прав та інтересів відповідно до трудового законодавства України. 3. Підприємство вважається реорганізованим або ліквідованим з моменту виключення його з державного реєстру України. 4. У разі злиття підприємства з іншим підприємством усі майнові права та обов'язки кожного з них переходять до новоствореного підприємства. При приєднанні одного підприємства до іншого до останнього переходять усі майнові права та обов'язки приєданого підприємства. 5. У разі поділу підприємства до новостворених підприємств переходять за роздільним актом (балансом) у відповідних частинах майнові права і обов'язки реорганізованого підприємства. При виділенні з підприємства одного або кількох нових підприємств до кожного з них переходять за роздільним актом (балансом) у відповідних частинах майнові права і обов'язки реорганізованого підприємства. 6. При перетворенні одного підприємства в інше до новоствореного підприємства переходять усі майнові права і обов'язки колишнього підприємства. Підприємство може на добровільних засадах за рішенням загальних зборів перетворюватися в самостійні кооперативи, що створюються із госпрозрахункових підрозділів підприємства або окремих груп працівників. Вони наділяються правами розпорядження продукцією та доходами, відкриття рахунку в банківських установах. До них переходять усі майнові права і обов'язки колишнього підприємства. Ці колективи можуть об'єднуватися в асоціації.

Стаття 32. Ліквідаційна комісія 1. Ліквідація підприємства здійснюється ліквідаційною комісією, що утворюється загальними зборами (зборами уповноважених) членів підприємства. За їх рішенням ліквідація може провадитись самим підприємством в особі його органу управління. ([Абзац перший пункту 1 статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2688-12 від 14.10.92](#)) Загальні збори (збори уповноважених) членів підприємства встановлюють порядок і строки проведення ліквідації, а також строк для заяви претензій кредиторів, який має бути не менше двох місяців з моменту оголошення про ліквідацію. ([Абзац другий пункту 1 статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2688-12 від 14.10.92](#)) У разі визнання підприємства банкрутом його ліквідація проводиться згідно з ліквідаційною процедурою, передбаченою Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" [\[2343-12\]](#). ([Пункт 1 статті 32 доповнено абзацом третім згідно із Законом N 2688-12 від 14.10.92, в редакції Закону N 2409-III \[2409-14\] від 17.05.2001](#)) 2. Ліквідаційна комісія вміщує в офіційній пресі за місцезнаходженням підприємства публікацію про його ліквідацію, порядок і строк заяви кредиторами претензій. Разом з цим ліквідаційна комісія зобов'язана провести роботу по стягненню дебіторської заборгованості підприємству і виявленню претензій кредиторів з повідомленням останніх про ліквідацію підприємства. Ліквідаційна комісія оцінює наявне майно підприємства і розраховується з кредиторами, складає ліквідаційний баланс і подає його загальним зборам членів підприємства або суду. 3. Претензії, не задоволені за браком майна, вважаються погашеними. Претензії вважаються погашеними, якщо вони не визнані ліквідаційною комісією, а також якщо кредитори протягом місячного строку з дня одержання повідомлення про повне або часткове невизнання претензій не подадуть позовів до суду або арбітражного суду про задоволення вимог.

Стаття 33. Задоволення претензій кредиторів 1. Претензії кредиторів до ліквідованого підприємства задовольняються з майна цього підприємства. При цьому в першочерговому порядку задовольняються борги перед бюджетами, установами банку

і компенсуються витрати на відновлення природного середовища, якому завдано шкоди ліквідованим підприємством. 2. Претензії, виявлені і заявлені після закінчення строку, встановленого для їх заяви, задовольняються з майна підприємства, що залишилося після задоволення першочергових претензій, виявлених претензій, а також претензій, заявлених у встановлений строк. 3. У разі ліквідації підприємства здійснюється капіталізація платежів, належних з підприємства у зв'язку із заподіянням каліцтва або іншим ушкодженням здоров'я чи із смертю громадянина. 4. Паї членів підприємства видаються їм натурою або грошми чи цінними паперами після задоволення претензій кредиторів. 5. Майно, що залишилося після задоволення претензій кредиторів, розподіляється між членами підприємства.

Президент України Л.КРАВЧУК м. Київ, 14 лютого 1992 року N 2114-ХІІ